

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **N. Q. D.**, nar. . . , státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. ZZC B., B., zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č.j. OAM-49/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015 č.j. OAM-49/LE-BE02-BE02-PS-2015 **se z r u š u j e a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 10.200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet jeho právního zástupce Mgr. Vratislava Polky, advokáta.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. T. N. bude určena výše tlumočeného samostatným usnesením.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č.j. OAM-49/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 13. 7. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, když rozhodl, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V tomto bodě žalobce odkazuje na Směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/ES, judikaturu Evropského soudního dvora a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009. Svůj názor žalobce zakládá na tom, že jediným aktuálním nezákonným jednáním, jehož se skutečně dopustil, je to, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo a přestože se rozhodnutí stalo ke dni 19. 7. 2014 vykonatelným, on území v době platnosti výjezdních příkazů neopustil, a naopak zde setrval, podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu a požádal o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Právě tímto jednáním měl založit naplnění skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, avšak za to nebyl do současnosti pravomocně odsouzen a není ani jasné, že s konečnou platností i bude a tedy je nutno uplatnit princip presumpce neviny a pohlížet na něj jako by se jednání nedopustil. Pokud jde o odkazované jednání na to, že byl v roce 2008 nebo 2009 zadržen za držení drog a následně pro nezaplacení pokuty za přestupek odsouzen, jde o jednání zjevně neaktuální, jež navíc nemá oporu v podkladech řízení, přičemž i zde, jak žalovaný sám uvádí, mělo jít původně o přestupek, tedy jednání méně závažnější, resp. méně společensky škodlivé. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení není ani dále specifikováno, označeno a přesně datováno, jde o tvrzení nepodložené, neurčité a nepřezkoumatelné.

Pokud jde o odkaz na to, že žalobce sám podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť dle této žádosti žije ve společné domácnosti s občankou České republiky paní V. M. a její dcerou, je tato skutečnost nikoli okolností přitěžující, nýbrž okolností mající dopady na zákonitost tohoto rozhodnutí. Nejen že s podáním žádosti vzniká cizinci dle ust. § 87y oprávnění k pobytu na území, ale je-li účastník skutečně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), má dokonce na pobyt na území ČR oprávněný nárok pramenící jak z eurolegislativy, tak i z mezinárodních závazků ČR, přičemž v souladu s ustanovením § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců mu nelze jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie ani uložit správní vyhoštění, resp. rozhodnutí o správním vyhoštění by mělo být zrušeno. Za dané situace pokládá žalobce za naprosto zarážející, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost pouze konstatuje, bagatelizuje, když odkazuje na to, že žalobce sdílí společnou domácnost se svou družkou pouhé 2 měsíce, přestože zákon o pobytu cizinců žádnou minimální lhůtu pro sdílení společné domácnosti nestanoví, aniž by tuto otázku více prověřil.

Za další závažnou vadu napadeného rozhodnutí žalobce považuje skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí podle jeho názoru zcela upustil od úvah, jimiž by se vypořádal s tím, že rozhodnutí nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, tedy ani např. s mezinárodními smlouvami, pro ČR závaznými, týkajícími se ochrany základních práv a

svobod. Za situace, kdy žalobce žil na území ČR již poměrně dlouhou dobu a tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tak bez takové logické a vysvětlující úvahy v rozhodnutí obsažené nelze dle názoru žalobce považovat rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné.

Žalobce je názoru, že aplikace § 6a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nezákonná, neboť kontextuálně ignoruje Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR, případně soudu Ústavního, která vyžaduje, aby základní práva (jako např. právě klíčové právo na osobní svobodu) byla vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 1 As 12/2009 a sp. zn. 9 As 5/2010.

Žalobce rovněž napadá uložení povinnosti setrvat v zajištění po dobu maximálně možných 120 dnů, kterou považuje za nedostatečně odůvodněnou a nepřezkoumatelnou, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil a zároveň zdůraznil, že při rozhodování mohl vycházet a také i vycházel ze skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozsudku, tj. k datu 16. 3. 2015 a skutkové a právní okolnosti vzniklé po tomto datu, na něž žaloba upozorňuje, nemohly být předmětem posuzování správního orgánu (jedná se konkrétně o tvrzení o zrušení rozhodnutí policie o zajištění soudem dne 1. 4. 2016, č.j. 1 A 24/2015, aniž by je žalobce jakkoliv doložil) a nelze se jich v žalobě účinně domáhat.

K námitkám žaloby vztahujícím se k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a jeho zdůvodnění.

Žalované rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu v České republice (a to od roku 2009). Žalovaný podrobně rekapituluje v napadeném rozhodnutí skutečnosti, které vzal v úvahu a důvody, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2007 za účelem podnikání. Toto vízum měl platné do roku 2009, poté si ho již neprodloužil a žil zde nelegálně. Z tohoto důvodu bylo žalobci dne 16. 1. 2014 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na 1 rok, proti němuž se odvolal. Toto rozhodnutí bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno dne 5. 6. 2014. Žalobce byl rovněž dosud nepravomocně odsouzen (trestní příkaz z 27. 1. 2015) za maření výkonu správního vyhoštění. V ČR se dopustil i další nezákonné činnosti v roce 2008 či 2009 – držení drog. V současnosti žádá o mezinárodní ochranu, protože má na území ČR přítelkyni a dítě, s nimiž žije ve společné domácnosti, o této žádosti nebylo dosud rozhodnuto. V ČR rovněž žádá o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, ani o této žádosti není dosud rozhodnuto. Žalobce byl též zařazen do evidence ENO od 18. 6. 2014 do 19. 7. 2015. Byl povinen vycestovat na základě výjezdního příkazu do 9. 2. 2015 z území České republiky. Ode dne 10. 2. 2015 až do

4. 3. 2015, kdy byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, se tedy zdržoval na území ČR neoprávněně, bez platného víza, bez povolení k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, které mařil. Žalobce nebyl též zdravotně pojištěn a nelegálně pracoval, lze tedy shrnout s ohledem na výše uvedené, že svým chováním různorodě porušoval právní řád České republiky.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že jeho rozhodnutím došlo ke zneužití správního uvážení, či k nedodržení interpretačních pravidel pro výklad pojmu veřejný pořádek. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení). V případě žalobce je pak s ohledem na jeho nerespektování právního řádu České republiky, protiprávní činnost a pobytovou historii, takový závěr odůvodněn. Je nesporně v zájmu České republiky, aby cizinci zdržující se na jejím území, respektovali právní řád České republiky a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako režimu jiných zákonů. Pokud jde o další námitku žalobce stran nedostatečného odůvodnění rozhodnutí v souvislosti s jeho soukromým a rodinným životem, pak žalovaný uvedl následující: žalobcovi rodiče a bratr žijí ve Vietnamu (viz žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2015), a na území České republiky dle vlastních slov, žalobce navázal vztah s paní K. M., státní příslušnicí ČR, s níž má dceru V., nar. , a s nimiž žije krátce (po narození dcery) ve společné domácnosti. Manželství s přítelkyní neuzavřel, v rodném listě dcery zapsán není, neboť přítelkyně nechce – nedostávala by vyšší sociální dávky, v budoucnu bude do rodného listu prý zapsán. Dne 26. 1. 2015 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem EU, toto řízení dle zjištění žalovaného není ukončeno (řízení je přerušeno). Na základě těchto okolností pak žalovaný považuje učiněný závěr za odpovídající zjištěnému stavu, nepovažuje ho za rozporný s mezinárodními závazky ČR a v dané situaci i za dostatečně zdůvodněný. Žalovaný rovněž upozornil, že žalobce se svůj pobyt snaží řešit až za situace, kdy má platně uděleno správní vyhoštění a území nechce upustit právě z důvodu tvrzených rodinných vazeb. Žalovaný připomněl, že sám pojem rodinného života dle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, což v době rozhodování žalovaného nebyl případ žalobce a paní M. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č.j. 2 Azs 24/2010-90). Nadto je třeba připomenout, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 EÚLP státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65). Žalovaný rovněž upozornil, že vztah paní M. a žalobce svou délkou a intenzitou nedosahuje intenzity rodinného života dle čl. 8 Úmluvy a rovněž nelze přehlédnout, že žalobce své tvrzení, že je biologickým otcem nezl. V., nijak neprokázal.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

U jednání soudu žalobce uvedl, že vízum si chtěl prodloužit, předal doklady a peníze nějaké osobě, ale ta nic neudělala, takže on za nic nemůže. Sám si vízum nezařídil, protože neměl čas a nerozuměl česky. Nechal si vystavit na vietnamské ambasádě nový pas, ten mu byl zadržen při zajištění. V roce 2014 dostal za držení drog pokutu 11 000 Kč, výzva k zaplacení však došla na adresu, kde už nebydlel, proto dostal místo toho trest odnětí svobody na 3 měsíce, který vykonal. Na základě správního vyhoštění nevycestoval, protože

už měl přítelkyni, se kterou se zná už 5 let. Nastěhoval se k ní potom, co se jim narodila dcera V. v lednu 2015. Právní zástupce žalobce trval na zrušení rozhodnutí žalovaného a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný u jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby, která je nedůvodná. Uvedl, že žalobce není veden v rodném listě jako otec dítěte a nelze jej považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Otázkou nebezpečí pro veřejný pořádek se zabýval v souladu s platnou judikaturou. Práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 5. 3. 2015 rozhodnutím Policie ČR ze dne 5. 3. 2015 podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců zajištěn, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a následně byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 4. 3. 2015 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie, která lustraci jeho osoby zjistila, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobci bylo uloženo správním vyhoštěním rozhodnutím policejního orgánu ze dne 16. 1. 2014 č.j. KRPA-7646-69/ČJ-2011-000022, které nerespektoval a nadále se vědomě zdržoval na území ČR nelegálně. Dne 22. 1. 2015 byl žalobci Obvodním soudem pro Prahu 4 vydán trestní příkaz, kterým byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců, který byl podmíněčně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku, z důvodu, že se zdržoval na území ČR, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a zároveň byl žalobci vydán výjezdni příkaz s platností do 9. 2. 2015. Od 10. 2. 2015 se žalobce zdržuje na území ČR nelegálně.

Dne 16. 3. 2015 vydal pod č.j. OAM-49/LE-BE žalovaný rozhodnutí, kterým rozhodl, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), povinen setrvat v ZZC v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 13. 7. 2015. Rozhodnutí správní orgán odůvodnil tím, že dne 11. 3. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně v ČR a dne 13. 3. 2015 s ním bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. V podané žádosti žalobce uvedl, že do ČR přijel již v r. 2007 s platným cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání, protože se mu nelíbil režim ve Vietnamu. Vízum měl platné do r. 2009, po té si vízum neprodloužil a žil zde nelegálně. O mezinárodní ochranu žádá, protože zde má přítelkyni a dítě, se kterými nyní žije ve společné domácnosti v Praze 10, Gutova 17. V rodném listu dítěte uveden není, protože kdyby tam byl uveden, nepobírala by dcera tak vysoké sociální dávky, ale v budoucnu se do rodného listu zapsat nechá.

Správní orgán posoudil všechny uvedené skutečnosti týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu v ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze důvodně domnívat, že by mohl v případě propuštění ze ZZC představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě toho, že poslední povolení k pobytu žalobce na území ČR bylo platné do r. 2009 a po té žalobce z území ČR nevycestoval a dále zde pobýval bez platného povolení k pobytu či víza a nepodnikl žádné kroky k legalizaci pobytu. Z tohoto důvodu mu bylo dne 16. 1. 2014 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok, proti kterému podal odvolání a toto rozhodnutí bylo dne 18. 6. 2014 rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie potvrzeno. Dále byl žalobce

odsouzen k trestu odnětí svobody za maření výkonu správního vyhoštění na dva měsíce s podmíněčným odkladem na 1 rok a byl mu vydán výjezdni příkaz platný do 9. 2. 2015. Žalobce však z území nevystoupal a na území ČR pobývá v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 16. 1. 2014 a maří jeho výkon. Na území ČR byl žalobce v r. 2008 nebo v r. 2009 zadržen za držení drog a následně za nezaplacení pokuty za tento přestupek byl odsouzen na 3 měsíce do výkonu trestu odnětí svobody. Dále správní orgán zjistil, že žalobce jako rodinný příslušník občana EU podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Žalobce ovšem není podle rodného listu otcem nezletilé V. M. a ani manželem nebo druhem K. M., se kterou podle jeho slov sdílí společnou domácnost pouze asi 2 měsíce. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nevysvětlil důvody svého nelegálního pobytu na území ČR a rovněž důvody podání žádosti až po cca 8 letech od svého vstupu na území ČR, kam přicestoval za účelem podnikání.

Správní orgán shrnul, že žalobce opakovaně pobýval v ČR neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o své povinnosti vycestovat z ČR dané rozhodnutím o správním vyhoštění a dokonce páchal na území ČR opakovaně trestnou činnost. Podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu čistě účelově podaná, neboť žalobce neuvádí naprosto žádné konkrétní relevantní důvody obav z návratu do vlasti a rovněž nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal kdykoliv během svého cca 8letého pobytu v ČR. Žalobce sdělil, že z ČR vycestovat nechce a dobrovolně nevycestuje, protože zde má přítelkyni a dceru, se kterými žije ve společné domácnosti. Správní orgán však vztah žalobce a jeho přítelkyně nepovažuje pro nedostatečnou dobu sdílení společné domácnosti (asi 2 měsíce), bez uzavření manželství, a rovněž při absenci jeho zápisu v rodném listě údajné dcery, za tak zásadní, aby žalobce nemohl z území ČR vycestovat a po uplynutí lhůty, po kterou mu zde není povolen pobyt se na území vrátit. Žalobce nemá na území ČR žádné závazky, pracuje pouze příležitostně bez pracovního povolení a není zdravotně pojištěn.

Správní orgán má tudíž za prokázané, že propuštění žalobce za zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení osobní svobody žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních a správních orgánů.

Žalobce není rovněž osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že žalobce by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR a proto shledal naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Dále správní orgán uvedl, že se rozhodl přistoupit k zajištění žalobce na maximální dobu 120 dnů, neboť řízení o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce bude pro její zjevnou nedůvodnost a účelovost s vysokou pravděpodobností vyřízeno v zákonem stanovené základní lhůtě 30ti, maximálně pak 90ti dnů. Podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má sice ze zákona odkladný účinek a žalobce má ze zákona právo pobývat v ČR po dobu soudního řízení o této žalobě, ale s ohledem na obsah žádosti žalobce lze předpokládat, že řízení na 1. instanci včetně soudního přezkumného řízení budou ukončena v celkové 120ti denní lhůtě. Podle názoru správního orgánu tedy není žádoucí, aby žalobci byl již v současné době umožněn volný pohyb po území ČR, zejména za situace, kdy není ochoten z území ČR

vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejního orgánu o své povinnosti vycestovat z území ČR.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Skutečnost, že se na území ČR žalobce nacházel neoprávněně, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti je třeba odkázat na judikaturu správních soudů (např. na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2014 č. j. 44 A 36/2014-37), podle které *„důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu“*.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v řízení porušil ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podmínky zbavení osobní svobody jsou v ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu zcela jasně formulovány a soud provedeným řízením zjistil, že pro aplikaci tohoto ustanovení na případ žalobce nejsou splněny podmínky.

Jednou z podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1, a to pod písm. c) zákona o azylu, je možnost zajistit cizince, jestliže představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Domněnky žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem správní orgán spatřuje v jeho osobě nebezpečí pro veřejný pořádek, jsou opodstatněné. Soud má za to, že žalovaný v tomto směru nezjistil dostatečně skutkový stav, a i když se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval dosavadním jednáním žalobce a popsal, proč považuje osobu žalobce za nebezpečí pro veřejný pořádek, vycházel právě pouze z nedostatečně zjištěného stavu věci. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že narušením veřejného

pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151). Vedle neoprávněného pobytu žalobce poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí také na řadu dalších (shora popsanych) skutečností. K tomu soud uvádí, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže, přistoupí-li však k ní další přitěžující okolnosti, může již takové jednání být intenzivním zásahem do veřejného pořádku. Podstatnou okolností svědčící o porušování veřejného pořádku žalobcem je skutečnost, že žalobce nevycestoval z území ČR přes již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále byl žalobce odsouzen trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 4 k trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Také uvedl, že v r. 2009 byl žalobce zadržen za držení drog a následně za nezaplacení pokuty za tento přestupek odsouzen na 3 měsíce do výkonu trestu odnětí svobody rozsudkem 21 T 114/2009 ze dne 29. 12. 2009, který nabyl právní moci 29. 3. 2012. Tyto skutečnosti samy o sobě však nemohou dostatečně odůvodňovat závěr o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Je třeba připomenout rozsudek NSS sp.zn. 1 As 12/2009, ve kterém soud uvedl, že : „Předpokladem pro zajištění je především, že cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců a dále případy, kdy je evidován v evidenci nežádoucích osob. Pokud však přicestoval poprvé, nemohl se v minulosti dopouštět porušování cizineckého práva. Tento výklad ve prospěch osobní svobody cizince je v souladu s ústavními zárukami zakotvenými v čl. 8 Listiny základních práv a svobod a se zásadou, že základní práva mají být vykládána široce a výjimky z nich naopak restriktivně.“ Je pravdou, že žalobce je evidován v ENO od 18. 6. 2014 do 19. 7. 2015. Tato skutečnost však podle názoru soudu také k závěru o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek nedostačuje.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobce opakovaně pobýval v ČR neoprávněně a dokonce páchal na území ČR opakovaně trestnou činnost. Toto tvrzení však není správné a podložené důkazy. Jak bylo uvedeno výše v citované pasáži rozsudku NSS, „pokud cizinec přicestoval poprvé, nemohl se opakovaně dopouštět porušování cizineckého práva“. Žalobce přicestoval do ČR v r. 2007 a od té doby nevycestoval, tedy nemohl ani opakovaně pobývat v ČR neoprávněně a opakovaně se dopouštět porušování cizineckého práva, ale ve skutečnosti pobývá na území ČR neoprávněně od doby, kdy mu vypršelo vízum, tj. od r. 2009 dosud. Pokud pak jde o tvrzení žalovaného, že žalobce páchal na území ČR opakovaně trestnou činnost, má soud za to, že žalovaný v tomto ohledu ve věci nedostatečně zjistil skutkový stav. Především tvrdí, že žalobce byl v roce 2009 zadržen za držení drog, blíže však nezjistil, o jaký skutek se jednalo, pouze uvedl, že se jednalo o přestupek a že za nezaplacení pokuty za něj byl žalobce odsouzen rozsudkem k výkonu trestu odnětí svobody. Zjištění skutku, kterého se žalobce dopustil, však soud považuje za významné pro posouzení, zda je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Prokázané držení drog by podle závažnosti skutku nepochybně mohlo přispět k závěru správního orgánu, že žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek představovat může.

Soud tedy uvádí, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže. Přistoupí-li však k ní další přitěžující

okolnosti, je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku. Podstatnou okolností svědčící o porušování veřejného pořádku žalobcem je však skutečnost, že nevystoupal z území ČR přes již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění. Další skutečností svědčící o porušování veřejného pořádku žalobcem by bylo rozhodnutí v jeho trestní věci a rozhodnutí o přestupku, ale žalovaný nezjistil, zda rozhodnutí v trestní věci žalobce je pravomocně skončeno a o skutku, pro který byl žalobce údajně uznán vinným z přestupku, nezjistil vůbec nic. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný ve věci žalobce nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť na základě provedení dokazování dospěl k přesvědčení, že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, avšak aniž by k takovému závěru měl dostatečné podklady.

K námitce žalobce, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno, pokud jde o délku doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, soud uvádí, že po přezkoumání rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí pokud jde o délku doby uložené povinnosti setrvat v ZZC, žalovaný srozumitelně v rámci možností odůvodnil.

S ohledem na to, co soud uvedl výše, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve změně pozdějších předpisů (s.ř.s.), proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. V dalším řízení žalovaný zjistí všechny okolnosti přestupkového řízení žalobce a všechny náležitosti vydaných rozhodnutí ve věci přestupku, eventuálně trestní a ve věci vydaného trestního příkazu, to znamená den vydání, spisové značky a den právní moci. Po té, pokud to bude zapotřebí, vydá nové rozhodnutí podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, na základě řádně doplněného skutkového stavu věci, které podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu také řádně odůvodní. Podle ustanovení § 78 odstavce 5 s.ř.s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán.

Protože soud zrušil rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů, nezabýval se již dalšími námitkami žalobce, zejména tím, zda je možno ho považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Výrok o nákladech řízení je podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému, která spočívá v náhradě odměny za 3 úkony právní služby advokáta po 3100 Kč a 3x režijní paušál, celkem 10 200 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů.

Ustanovenému tlumočnickovi soud určí výši odměny za tlumočení samostatným usnesením, neboť tlumočnick odměnu vyúčtuje dodatečně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.4.2015

Olga S t r á n s k á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková